

Uitgave van de
Vereniging HEMAVA voor
propaganda kinderbescherming

HELDRING STICHTINGEN
MARTHA STICHTING
STICHTING VALKENHEIDE

Advertentie-tarieven in overleg met de administratie
Abonnementsprijs f5,- per jaar
Administratie-adres: Bureau He MaVa
Joh. van Oldenbarneveltlaan 44, Amersfoort
Telefoon 3337 - Postrekening 4846

Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters
Koninginnelaan 29 / Groningen

RIENTJES VERDRIET

„Rientje, kom je eten! Rie-ientje! Toe Dolf, haal jij Rientje even, de tafel is al gedekt!”

Rientje zit op het grasveld in de achtertuin, bij zijn liefste bezit, een groot, wit konijn. Iedere middag haalt Rientje het uit zijn hok, en dan speelt hij ermee. Hij voert het sappige worteltjes en hij streelt het over de glanzende

vacht. „Snuffel”, heeft Rientje z'n konijn genoemd. Als de grote broers plagend zeggen dat Snuffel nu groot genoeg is om geslacht te worden, timmert Rientje er met allebei z'n vuisten op los.

Daar komt Dolf. „Eten, Rientje. Zet dat vieze beest maar zolang in de vuilnisbak.”

„Vies beest!” zegt Rientje verontwaardigd, „je bent zelf vies, met je geplakte haren!” Hij slaat allebei z'n armen om Snuffel heen en draagt hem naar z'n hok. Dan rent hij naar

binnen. Voor eten is hij altijd wel te vinden. De mannen zijn er al. De mannen, dat zijn vader, Bob en Harry, alle drie even groot. Dolf is een beetje kleiner, en Rientje is de allerkleinste. „Ons babytje,” zegt Dolf, die graag plaagt.

Na het bidden wordt er een poos zwijgend gegeten, ze hebben allemaal trek. Dan zegt vader: „Zullen we het ze nu maar vertellen?”

Moeder aarzelt. Hoe zullen haar jongens het vinden? 't Gaat in elk geval door, maar het is zoveel prettiger als ze het allemaal fijn vinden.

„Wat is er?” vraagt Bob nieuwsgierig, „krijgen we televisie?”

„Nee, een auto,” zegt Harry haastig.

Maar vader zegt rustig: Nee, wij kopen niets, 't is iets heel anders, maar het kost wel geld.”

Nieuwsgierig kijken ze vader aan. „Laat u een huis bouwen?”

Vader schudt z'n hoofd. „Ik dacht dat jullie beter konden raden. We gaan emigreren!”

Even moeten ze dit grote nieuws verwerken. Dan komen aan alle kanten de vragen los.

„Wanneer?” „Waarheen?” „Gaan we per vliegtuig?”

En Rientjes hoge stem klinkt boven alles uit: „Wat is emigreren?”

Moeder legt het hem uit. „We gaan met een groot schip naar een ander land. Dat heet Canada. En daar gaan we wonen, dicht bij oom Herman en tante Stientje. Ken je die nog?”

„Komen we niet meer hier terug?” informeert Rientje.

„Nee, in dit huis gaan andere mensen wonen.”

Rientje denkt na. Even kijken vader en moeder elkaar aan. Ze weten wat Rientjes volgende vraag zal zijn. En die komt dan ook al heel gauw. „Mag Snuffel mee?” En als moeder niet direkt antwoord geeft dringt Rientje aan: „Snuffel mag toch ook mee hè? Ik zal heel goed op 'm passen!”

Moeder strijkt liefkozend over z'n haar. Dit wordt Rientjes eerste verdriet. En ze kan er toch niets aan doen. „Nee,” zegt ze zacht. „Konijnen mogen niet op het schip. Maar als we in 't nieuwe land zijn krijg je een ander konijn, of een hond, als je dat liever wilt.”

„En Snuffel dan?”

„Misschien mag Snuffel wel bij de mensen blijven die in dit huis komen.”

In Rientjes blauwe ogen staat een groot verdriet. Z'n lippen trillen als hij zegt: „Laten we dan niet gaan!”

„We kunnen toch niet allemaal thuisblijven voor jouw konijn!” roept Dolf.

„Maar waaròm mag hij dan niet mee?” houdt Rientje vol.

„Van de politie niet,” zegt vader. „Dat begrijp jij allemaal nog niet, maar 't kan heus niet anders.”

De dagen die volgen is Rientje meer dan ooit bij Snuffel op het grasveld te vinden. Snuffel is zó lief. Hij kàn maar niet begrijpen waarom zo'n lief konijn niet op een schip mag.

Op weg naar school komt hij altijd langs het politiebureau. Als hij 't nu eens ging vragen . . . Een heleboel konijnen meenemen, dat mag natuurlijk niet. Dan zou 't schip zó vol zijn. Maar ééntje . . . 't Duurt een paar dagen voor hij het durft. Dan stapt hij met kloppend hart het politiebureau binnen. Aan een tafel zit een vriendelijke agent. Hij steekt z'n hand uit en zegt: „Kom je een poosje bij me praten? Fijn zeg, ik was net zo alleen.”

Overname van artikelen of gedeelten hiervan alleen toegestaan na schriftelijke toestemming van de uitgever.

Rientje zucht van opluchting. Van die meneer mag het vast wel. „Vertel het maar,” moedigt de agent aan, „ben je je step kwijt?”

Rientje schudt heftig z'n hoofd. Daar komt hij niet voor. „We gaan... we gaan...” hij zoekt het moeilijke woord, „we gaan naar een heel ver land, met een schip, enne... wilt u... vindt u alstublieft goed dat Snuffel meegaat!”

Zo, 't is er uit. Hoopvol kijkt Rientje de agent aan. „Is Snuffel een hond?” vraagt-ie.

„Nee, een konijn. Hij is heel lief, en ik zal de hele dag op hem passen.” De agent schudt z'n hoofd. „Ik zou je graag willen helpen, maar het gaat niet. Dieren mogen niet op het schip en ze mogen ook niet binnenkomen in het land waar jullie heengaan. Stel je voor dat er een hond of een konijn meekwam die ziek was. Dan werden de dieren daar ook ziek.”

„Snuffel is nog nooit ziek geweest!” zegt Rientje verontwaardigd. „En hij is zó schoon! Moeder noemt hem wel eens Sneeuwwitje! Kunt u 't niet vragen aan de kapitein, en aan de mensen in dat land?”

„Nee baasje, dat zou echt niet gaan. Hoe laat moet jij 's morgens op school zijn?”

„Om negen uur, meneer.”

„Als ik nu tegen de meester zei: laat Rientje in het vervolg maar om tien uur komen, zou hij het dan goed vinden?” Rientje denkt van niet. „Zie je, de meester is baas op school, de kapitein op het schip en in het verre land zijn de mensen daar weer de baas. Daar kan ik niets aan veranderen.”

Verdrietig gaat Rientje weer naar buiten. Hij had vast gedacht dat de agent hem helpen kon. Hij loopt zó in gedachten dat hij bijna tegen Henk opbotst. „Jôh, kijk uit,” bromt die. „Wat moest jij op het politiebureau doen? Strafreghels maken?”

„Natuurlijk niet. 'k Had toch zeker niks gedaan. 'k Moest even wat vragen.”

„Ging jij zomaar uit jezelf naar binnen?” vraagt Henk met ontzag in zijn stem. Hij loopt graag met een boogje om de politie heen. „Wat heb je gevraagd?”

„Nou, we gaan naar een ver land en Snuffel mag niet mee. Maar de politie zegt dat hij daar niets aan doen kan.” Rientje veegt snel met z'n mouw langs z'n ogen. Een jongen huilt niet, zeker niet als zijn vriendje er bij is. Maar als hij er aan denkt dat hij Snuffel nooit meer terug zal zien, komen er vanzelf tranen in zijn ogen.

„Loop dan weg!” zegt Henk.

Verbaasd kijkt Rientje hem aan. „Weglopen?”

„Ja, dat gebeurt wel eens meer. Laatst is er een jongen weggelopen omdat

zijn hond niet meemocht. Hij heeft zich verstopt tot het schip weg was en toen is hij naar z'n oom gegaan."

„En toen?” vraagt Rientje in spanning.

„Verder weet ik het niet. Misschien woont hij nog wel bij die oom. 't Kan ook dat ze zeiden: als hij zoveel van die hond houdt, laten ze dan maar allebei meegaan. Je kunt het allicht proberen."

„Maar . . . maar een hond loopt met je mee. Ik moet Snuffel aldoor dragen en hij is heel zwaar."

„Ja, hoor es, je moet Snuffel in de steek laten of met hem weglopen. Dan ga je iedere dag een klein eindje. Maak maar een plan, ik zal je wel helpen."

Het was een goeie raad, die Henk aan Rientje gaf. Maar gelukkig heeft de agent op het bureau door het openstaande raam alles gehoord. En hij heeft een ander plan.

Langzaam loopt Rientje naar huis. Nu is het nòg moeilijker geworden. Want weglopen met Snuffel betekent weglopen van allemaal, van móeder! En waar moet hij heen? Naar opa en oma? Maar dat is zo ver! Dan moet je met de trein. En misschien mag een konijn dat ook niet.

Thuis is hij stil en verdrietig. En als de anderen almaar praten over de mooie reis en over het nieuwe land, sluipt Rientje weg, naar Snuffel.

De volgende dag, als Rientje uit school komt, zit in de kamer . . . de vriendelijke agent. Hij heeft een poosje met moeder gepraat en zegt tegen Rientje: „Ik wil jou even ergens mee naar toe nemen. Laat je step maar thuis, je mag achterop de fiets zitten."

Verbaasd klimt Rientje op de bagagedrager. Hij begrijpt er niets van. Hij is een klein beetje blij. Misschien heeft de agent er toch iets op gevonden. Misschien mag Snuffel tòch mee.

Ze komen bij een klein huis aan de rand van het bos. De agent zet z'n fiets tegen een boom. „Loop achter mij aan," zegt hij tegen Rientje, „maar heel zacht."

Ze komen bij de tuin aan de achterkant van het huis. In de tuin loopt een jongen. Of . . . lopen . . . hij leunt op een stok, hij strompelt.

Rientje heeft de hand van de agent gegrepen en staat met verschrikte ogen te kijken. „Hoe komt dat?" fluistert hij.

„Dat is Hans," vertelt de agent zacht. Hans is heel lang ziek geweest. Hij

is pas uit het ziekenhuis gekomen. Nu moet hij leren om weer te lopen. Hij kan niet naar school en niet spelen met andere jongens. Bijna iedere dag is hij aan het oefenen in de tuin, helemaal alleen. En weet je wat nu zo fijn zou zijn? Als hij iets had om mee te spelen, bijvoorbeeld een konijn!”

En dan begrijpt Rientje waarom de agent hem hier gebracht heeft. Hij aarzelt. „Moet ik Snuffel aan die jongen geven?”

„Je moet niets. Maar je zou die jongen wel heel erg blij maken. En weet je wie ook? Je moeder! Er zijn wel eens jongens die in zo'n geval weglopen. Als jouw moeder geen Rientje meer had, zou ze nooit meer blij zijn. Nu moet je er maar eens rustig een nachtje over slapen.”

Twee dagen loopt Rientje met zichzelf te vechten. Dan gaat hij naar het politiebureau. „Meneer, ik doe het!”

De agent vraagt niet verder. Hij legt z'n hand op Rientjes hoofd. „Je bent een fijne vent.”

Die avond wordt Snuffel naar z'n nieuwe baas gebracht. Dolf zet hem met hok en al achter op de fiets. Rientje wou eerst niet mee, bang dat hij zou gaan huilen. Maar toen Dolf al een eindje op weg was, holde hij toch weer achter hem aan. Als het hok van de fiets glijdt . . . En hij moet toch ook de weg wijzen . . .

Ze gaan weer achterom. Hans is in de tuin. Dolf zet het hok op het grasveld en Rientje zegt heel vlug: „Dat is Snuffel. Jij mag 'm hebben omdat je . . . om mee te spelen.”

Hans krijgt een kleur en kijkt ongelovig van de een naar de ander. Hij laat zich languit naast het hok vallen. „Kan ie . . . mag ie eruit?” stottert hij. Rientje doet het hok open. Snuffel blijft rustig zitten als de trillende vingers van Hans hem strelen. Hans weet geen woorden te vinden om te vertellen hoe blij hij is. Maar je ziet het aan z'n gezicht, aan z'n stralende ogen.

De vader van Hans komt er ook bij. „Dank je wel, Rientje,” zegt hij ernstig. „De agent heeft me alles verteld. Je bent een reuzevent. Zolang je nog in Holland bent, moet je iedere dag komen kijken. En daarna zullen we je schrijven hoe Snuffel het maakt.”

Als hij 's avonds in bed ligt en moeder hem instopt en hem haar lieve jongen noemt, weet Rientje: Snuffel bij Hans en hij bij moeder, zo is het toch het beste.

C. v. d. Steen-Pijpers.

